

Výprava na Lovětín

V pátek na vlakáči se nás sešlo asi 20, ostatní byli v karanténě nebo nemohli.

Naš cíl byl strávit víkend na základně lovětíňáků. Po zkušenosti s tím, že jsme posledně nastoupili do špatného vlaku, který jel těsně před naším a nestavěl v Rančáku, jsme se velice soustředili na to, abychom chybu znovu neopakovali. Nenechali jsme se rozhodit tím, že na vlakáči již dva vlaky stáli a pěkně si počkali až na ten třetí.

Jakmile jsme se ve vlaku uvelebili a nechali velkoměsto za zády, začali jsme si povídat a pozorovat okolí. První co mě trklo byla cedule s nápisem Slavonice a to není ani trochu směr na Batelov.

Naštěstí jsme stihli v Kostelci vystoupit a počkat na ten správný vlak.

V Batelově před nádražím našel Jáša tajnou zprávu s mapou a značkou kostela. Po náročné poradě jsme se dohodli, že musíme ke kostelu. Komár vybral směr a zanedlouho se ze tmy a mlhy kostel vynořil.

U něj našla malá Barča s Adélkou další ukrytou zprávu. Když se obě spojily, byla na nich mapa naší další cesty. Po dlouhém hledání jsme našli žlutou značku, jak bylo ve zprávě a ta nás vyvedla z Batelova, až na ponurý, mlhou zahalený Havlův kopec.

Na vrcholu stál pod oběšencovým stromem křížek a od něj jsme šli přímo dolů až do Lovětína.

Nyní jsme se měli řídit mapou. Vedení se chopil Jáša, protože je skoro místní a dobře svůj kraj zná a bez zaváhání nás zavedl až na srub. Tam na nás již čekal Váša s vytopenou chalupou a Dubka s voňavou večeří.

Jakmile se vytvořil zalehvací pořádek, hladoví jsme se na vysněnou večeří vrhli. Po ní proběhli řeckořímské zápasy (v kterých si vedl velmi dobře Fanda) a jiné společenské hry a pak se šlo spát. My velcí jsme ještě vyráběli cancátka a plánovali program na zítřejší cestu za pokladem.

Ráno děti vstávali docela brzy, takže jsme si nestihli ani v klidu dát ranní kávu. Vedoucí družinek Danda s malou Barčou a Jiřík s TomTomem provedli družinovou rozcvičku a hygienu. Po snídani byla nalezena zašifrovaná zpráva o cestě za pokladem loupežníka Fernanda, o němž byla zmínka ve včera nalezené pověsti.

Nejprve se děti vydaly hledat podle zprávy starý povoz, jenž se měl nacházet u Farského rybníka na hrázi. Ano a taky tam byl, kostra starého autobusu, již lety řádně omšelá a zrežlá skrývala pokračování cesty za ukrytým pokladem. Tentokrát napsána do kruhu zlatavým písmem na kotlíku. Putovatelé dali hlavy dohromady a rozklíčovali pokračování cesty na hřbitov v Růžené. Bylo to co by kamenem dohodil a zbytek došel, ale na hřbitově ne a ne další indicii najít. Až byly všechny místa zesnulých opatrně a s úctou prozkoumány, náhle na hřbitovní zdi u vstupu kdosi zahlédl malou kartičku se zprávou „Suchý strom pod věží hradu Roštejn“ znělo po vyluštění. Náš, doufejme, již cíl byl tedy jasný.

Unavení a s bolavými nožičkami jsme tam konečně byli. Mohlo začít hledání pokladu, ukrytý byl dokonale, hned vedle suchého stromu, jak bylo řečeno, ale nějakou tu hodinku nám trvalo na to přijít, ale „heuréka máme ho“, hrnec plný zlatých tolarů s lebkou, čokoládových penízků, brambor a dalších dobrot jsme drželi v rukou. Dokonce tam byla i pomoc kudy zpět na srub.

Jenže od této chvíle šlo tak nějak všechno na levačku. Mlha zhoustla, ochladilo se, břicha kručela víc a víc hlady a do toho to prokleté slovo k návratu „šipky“, nebo sýpky, nebo šípky, nebo snad dokonce šípky?

Tak to nepochopil nikdo.

Takže místo chutného oběda na ohni, který jsme si měli uvařit na hradě a vrátit se zpět po šípkách začínajících na zelené trase, se jedna družinka ztratila kdesi v hlubokém lese, druhá se vrátila k Farskému rybníku a odmítala se hnout z místa.

Ještě že existuje moderní vymoženost jako je mobil. Nakonec po několika mnoho hovorech se podařilo nasměrovat obě družinky zpět na srub, kde se konečně ohřáli u těžce rozdělaného ohně a nasýtli se z výborné pokladové gulášovky. I po tak strastiplné cestě jsme sedli večer ke kytarě a po jednom děti chodily na lovětínskou stezku odvahy po blikajících světýlkách za Terkou pro cancátka. Pak už ale alou do pytle a chrnět.

V neděli, jak bývá dobrým zvykem, rozcvička nebyla, hned po snídani jsme vysmejčili srub a

vydali se, bohužel, již zpět do Batelova na vlak. Cestou jsme ještě prozkoumali naučnou stezku Karla Havlíčka Borovského, skálu kde rád psal a skládal svá díla a také našly tři kříže u vyhlídky na Batelov, jež byly součástí křížové cesty z roku 1842.

Sice nečekaně, ale včas jsme dorazili na nádraží. Kačeny, nakrmené ztvrdlými rohlíky původně ke svačině, sotva odplavaly a my už doopravdy sedali do vlaku směrem na Jihlavu, náčelník Šalík už s námi od soboty nebyl, tak jen do jednoho. Ahoj příště.